

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2012 r.

DOLiS/DEC-380/12/27599,27604,27609

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz art. 12 pkt 2 i art. 22 w związku z art. 23 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po rozpoznaniu wniosku Pana M. K., o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-535/11/31062,31063,31064), dotyczącą skargi na udostępnienie jego danych osobowych przez „P.” Sp. z o.o., , na rzecz Pana R. S. prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą „B.”, mocą której odmówiono uwzględnienia wniosku,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana M. K. (zwanego dalej Skarżącym) na udostępnienie jego danych osobowych przez „P.” Sp. z o.o., (zwaną dalej Spółką), na rzecz Pana R. S., prowadzącego jednoosobową działalność gospodarczą „B.”(zwanego dalej Przedsiębiorcą).

Skarżący zarzucił Prezesowi Spółki – Panu M. R. – udostępnienie jego danych osobowych na rzecz Przedsiębiorcy z uwagi na fakt, iż – jak wskazał Skarżący – cyt.: „(...) w/w osoba to kolega M. R. i próbowali mi coś wykreśćić ze względu na złożony przeze mnie pozew przeciwko M. R. za naruszenie dóbr osobistych (...)”. Skarżący wskazał również: „(...) zebrałem dowody w postaci: 2 nagrań telefonicznych, wyciąg bilingu telefonicznego jak i tą kartkę w postaci listu podręcznego”. Jednocześnie Skarżący wniósł, cyt.: „(...) o rozstrzygnięcie mojej skargi i wystosowania wysokiej kary M. R. za udzielanie danych osobowych”. Następnie, w piśmie z dnia [...] stycznia 2011 r. Skarżący wniósł o „skierowanie zawiadomienia do organów ścigania o popełnieniu przestępstwa za udzielanie moich danych osobowych przez firmę »P.« Sp. z o.o.”

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych (zwany dalej GIODO) ustalił następujący stan faktyczny.

1. W okresie od [...] października 2004 r. do [...] sierpnia 2006 r. Skarżący pozostawał w stosunku pracy ze Spółką. W związku z zatrudnieniem Spółka przetwarzała dane osobowe Skarżącego.
2. Po rozwiązaniu ze Skarżącym stosunku pracy jego akta pracownicze, zawierające dane osobowe Skarżącego zostały przeniesione do pomieszczenia archiwum.
3. W listopadzie 2010 r. Przedsiębiorca, poszukujący pracowników do swojej firmy, z pomocą osób znajomych ustalił dane osobowe Skarżącego w zakresie imienia i nazwiska, nazwy ulicy oraz numeru lokalu, a także informację o ustaniu stosunku pracy pomiędzy Skarżącym a Spółką.
4. W braku możliwości kontaktu ze Skarżącym Przedsiębiorca pozostawił w skrzynce na listy – w formie kartki papieru – swoją prośbę o kontakt, w treści której zawarł dane osobowe Skarżącego (w zakresie jego imienia i nazwiska), a także swoje dane osobowe (w zakresie imienia, nazwiska i numeru telefonu komórkowego).
5. Przedsiębiorca kontaktował się telefonicznie z Prezesem Spółki, w której pracował Skarżący – M. R. – w celu pozyskania opinii o Skarżącym i w związku z planowanym zatrudnieniem go w swojej firmie. Podczas przedmiotowej rozmowy Przedsiębiorca uzyskał od Prezesa Spółki informacje o Skarżącym w zakresie pozostawania przez niego w przeszłości w stosunku pracy ze Spółką, o przyczynach ustania ww. stosunku (zbyt wysokie żądania finansowe jak na możliwości Spółki) oraz ogólną opinię o Skarżącym jako pracowniku.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie GIODO w dniu 1 lipca 2011 r. wydał decyzję administracyjną odmawiającą uwzględnienia wniosku Skarżącego (znak: DOLiS/DEC-535/11/31062,31063,31064).

Pismem z dnia [...] lipca 2011 r. (w ustawowym terminie) Skarżący złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy rozstrzygniętej ww. decyzją. W ww. wniosku Skarżący podniósł, że „informacja, iż M. R. nie udostępnił moich danych osobowych R. S., lecz otrzymał je od innych osób znajomych jest nieprawdziwa”, oraz że „informacja, iż byłem zatrudniony w firmie »R.« (obecnie »P.«) w okresie od [...].10.2004r. do [...].08.2006r. jest niepełna, gdyż byłem zatrudniony w tej firmie w okresie od [...].03.2004r. do [...].08.2006r.”. Skarżący podniósł również, że Przedsiębiorca zapytany o to, skąd uzyskał jego dane, przyznał, iż otrzymał je od Prezesa Spółki. Ponadto Skarżący wskazał, że w czasie jego rozmowy telefonicznej z Przedsiębiorcą był obecny świadek, który słyszał rozmowę. Skarżący podniósł również, że Prezes Spółki skłamał, mówiąc Przedsiębiorcy, że był osobą lojalną oraz wskazał jako dowód pismo „R.” Sp. z o.o. z dnia [...] listopada 2006 r.

Do wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy Skarżący dołączył m.in.:

- 1) oświadczenie Pani K. M. z dnia [...] lipca 2011 r. w treści którego wskazano m.in. „Oświadczam, iż dnia [...].11.2010r. byłem obecna podczas rozmowy telefonicznej Pana M. K. z Panem R. S. Słyszałam całą rozmowę, ponieważ M. K. włączył tryb głośnomówiący w telefonie komórkowym. W trakcie rozmowy usłyszałam jak Pan R. S. zapytany o nazwisko osoby, która udzieliła mu informacji odnośnie danych Pana M. K., odparł, iż osobą tą był Pan M. R. Ponadto Pan S. nadmienił, że słyszał od Pana R., że Pan M. K. jest osobą lojalną i w związku z tym chciałby go zatrudnić w swojej firmie.”,

- 2) kopię umowy zlecenia z dnia [...] marca 2004 r. zawartej pomiędzy Skarżącym a Spółką na okres od [...] marca 2004 r. do [...] sierpnia 2006 r.,
- 3) kopię skierowanego do Skarżącego pisma R. Sp. z o.o. z dnia [...] listopada 2006 r., w treści którego wskazano „Okazał Pan się nielojalnym pracownikiem wobec Firmy R. Sp. z o.o. i wobec współpracowników”.

W związku z zarzutami podniesionymi przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy GIODO wystąpił do Spółki i Przedsiębiorcy o ustosunkowanie się do tych zarzutów, a w szczególności o wskazanie czy Prezes Spółki udostępnił Przedsiębiorcy dane osobowe Skarżącego oraz, czy zgodnie z twierdzeniami Skarżącego, źródłem z którego Przedsiębiorca pozyskał dane osobowe Skarżącego, w tym jego imię i nazwisko, był wyłącznie Prezes Spółki.

W odpowiedzi (karty 58-59 akt sprawy) Spółka wskazała, że podtrzymuje zajęte przez siebie stanowisko „w postępowaniu I.” oraz, że nie przetwarzała nigdy danych osobowych Skarżącego w sposób przez niego opisany. W wyjaśnieniach Spółki wskazano również, że ze Skarżącym wiązała ją od dnia [...] marca 2004 r. umowa zlecenia, a następnie w dniu [...] października 2004 r. została zawarta umowa o pracę.

Przedsiębiorca w nadesłanych wyjaśnieniach (karta 54 akt sprawy) wskazał, iż podtrzymuje w całej rozciągłości treść swojego pisma z dnia [...] kwietnia 2011 r., jak również, że nie otrzymał od Pana M. R. żadnej informacji – za wyjątkiem tej o którą zwrócił się chcąc zatrudnić Skarżącego w swojej firmie. Przedsiębiorca przesłał również kopię skierowanego do niego przez Skarżącego pisma z dnia [...] maja 2011 r. (karty 55-56 akt sprawy) w którym Skarżący domagając się zadośćuczynienia za naruszenie nietykalności mieszkania, wskazał, iż rozmowa telefoniczna z dnia [...] listopada 2010 r. pomiędzy nim a Przedsiębiorcą była nagrywana oraz że nagranie zostanie przedstawione jako dowód w przypadku braku porozumienia i skierowania sprawy do sądu z powództwa cywilnego.

W związku z rozbieżnościami w twierdzeniach stron postępowania, GIODO dwukrotnie - pierwotnie pismem z dnia [...] września 2011 r. (doręczonym w dniu [...] września 2011 r.), a następnie pismem z dnia [...] października 2011 r. (doręczonym w dniu [...] października 2011 r.) - zwrócił się do Skarżącego o przesłanie nagrania rozmowy telefonicznej z dnia [...] listopada 2010 r. Do Biura GIODO nie wpłynęła odpowiedź Skarżącego na powyższe pisma.

Po rozpatrzeniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przeanalizowaniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy GIODO zważył, co następuje.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji GIODO z dnia 1 lipca 2011 r. jest prawidłowe, a okoliczności podniesione we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie uzasadniają jego zmiany.

Odnosząc się do zarzutu, że zawarta w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji informacja o zatrudnieniu Skarżącego w Spółce w okresie od [...] października 2004 r. do [...] sierpnia 2006 r. jest niepełna, ponieważ był on zatrudniony od [...] marca 2004 r., przede wszystkim wskazać należy, że okoliczność będąca przedmiotem zarzutu nie ma wpływu na sposób rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Niezależnie od powyższego, Skarżący błędnie utożsamia uregulowane przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (tekst jedn. Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz.

94 ze zm.) pozostawanie „w stosunku pracy” - o którym mowa uzasadnieniu zaskarżonej decyzji - z byciem stroną umowy zlecenia.

Odnosząc się do zarzutu nieprawdziwości informacji, że Prezes Spółki nie udostępnił danych osobowych Skarżącego Przedsiębiorcy, wskazać należy, że w ocenie GIODO w świetle zebranych w sprawie dowodów nie można uznać, iż stan faktyczny sprawy został określony w zaskarżonej decyzji błędnie. Dowodem, który mógłby ewentualnie podważyć wiarygodność wyjaśnień Przedsiębiorcy i Spółki byłoby nagranie rozmowy telefonicznej z dnia [...] listopada 2010 r., które - jak wynika z treści wniesionej skargi (karta 1 akt sprawy) oraz skierowanego przez Skarżącego do Przedsiębiorcy pisma z dnia [...] maja 2011 r. (karta 55 akt sprawy) - miałyby znajdować się w posiadaniu Skarżącego. Jednakże, pomimo dwukrotnego wezwania, nie przedstawił on tego dowodu. W ocenie GIODO nieprzesłanie powyższego nagrania podważa wiarygodność zawartej we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy i oświadczeniu świadka informacji, że Przedsiębiorca w trakcie rozmowy telefonicznej w dniu [...] listopada 2010 r. oświadczył, że dane osobowe Skarżącego otrzymał od Prezesa Spółki, ponieważ gdyby nagranie potwierdzało twierdzenia Skarżącego, niechybnie zostałoby przez niego przesłane. Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż oświadczenie świadka odnośnie treści rozmowy telefonicznej, sporządzone po upływie ośmiu miesięcy po zdarzeniu którego dotyczy, musi budzić wątpliwości co do zgodności ze stanem faktycznym. Upływ czasu powoduje bowiem zacieranie się informacji w pamięci i niejednokrotnie wypełnianie przez ludzki mózg powstałych w ten sposób luk innymi informacjami, w konsekwencji czego, to co pamiętają świadkowie wydarzeń, nie musi być zgodne z rzeczywistym przebiegiem tych wydarzeń. Jednocześnie, w ocenie GIODO nie podważa ustaleń zawartych w zaskarżonej decyzji fakt, że przekazana Przedsiębiorcy przez Prezesa Spółki opinia o Skarżącym była pozytywna, w przeciwieństwie do oceny wyrażonej w piśmie z dnia [...] listopada 2006 r. Powyższe w żaden bowiem sposób nie dowodzi, że dane osobowe Skarżącego udostępniono w zakresie i celu innym niż wynika to z wyjaśnień Przedsiębiorcy i Spółki.

Zatem, w ocenie GIODO, brak jest podstaw do przyjęcia, że Prezes Spółki udostępnił Przedsiębiorcy dane wykraczające swoim zakresem poza informacje o pozostawaniu przez Skarżącego w przeszłości w stosunku pracy ze Spółką, o przyczynach ustania tego stosunku oraz ogólnej opinii o Skarżącym. Wobec powyższego GIODO podtrzymuje zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji stanowisko, że działania zarówno Spółki, jak i Przedsiębiorcy były prawnie dopuszczalne, a związane z nimi przetwarzanie danych osobowych było oparte na treści art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zgodnie z którym przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą. Jak podkreślono w zaskarżonej decyzji wskazany przepis wymaga, aby z jednej strony cel przetwarzania danych był usprawiedliwiony prowadzoną działalnością administratora lub odbiorcy danych, a z drugiej, działalność ta nie może być w jakiegokolwiek mierze niezgodna z prawem, zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami. W sytuacji udostępnienia danych osobowych stwierdzenie istnienia usprawiedliwionych celów powinno dotyczyć administratora udostępniającego lub podmiotu, któremu dane są przekazywane. W obecnym stanie prawnym zatem wystarczające jest ustalenie, iż prawnie usprawiedliwiony cel

istnieje tylko po jednej stronie - administratora danych albo odbiorcy danych (zob. J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona danych osobowych. Komentarz*, Kraków 2007, str. 468). Niewątpliwie, w niniejszej sprawie, ów cel leżał po stronie Przedsiębiorcy jako odbiorcy danych. Stosowanie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy o ochronie danych osobowych wymaga wyważenia racji i interesów, z jednej strony osoby, której dane dotyczą, mającej objęty ochroną prawną interes, aby jej dane nie były przetwarzane bez jej zgody, a z drugiej strony administratora lub odbiorcy danych, którzy mają także objęty ochroną interes prawny, polegający na tym, że mają prawo realizować prawnie usprawiedliwione cele. W ocenie GODO działanie Przedsiębiorcy podyktowane potrzebą zatrudnienia osoby, której należy przeciwstawić istniejącą po stronie Skarżącego możliwość nawiązania stosunku pracy, w żaden sposób nie powinno być uznane za naruszające prawa i wolności Skarżącego. Tego typu działania stanowią bowiem praktykę stosowaną przez przedsiębiorców w obrocie prawnym.

GODO podtrzymuje ponadto wyrażone w zaskarżonej decyzji stanowisko, że aktualnie przetwarzanie przez Spółkę danych osobowych Skarżącego jest dopuszczalne w oparciu o przesłankę określoną w art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, stanowiącym, że przetwarzanie danych jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa. Spółka, jako administrator danych w rozumieniu art. 7 pkt 4 powyższej ustawy, po rozwiązaniu stosunku pracy ze Skarżącym przetwarza jego dane osobowe w celach archiwizacyjnych. Powyższe jest następstwem nałożonego na Spółkę, jako byłego pracodawcę, obowiązku wynikającego z przepisów prawa. W szczególności obowiązek ten wynika z treści art. 125a ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), stosownie do którego Spółka - jako płatnik składek - jest zobowiązana przechowywać listy płac, karty wynagrodzeń albo inne dowody, na podstawie których następuje ustalenie podstawy wymiaru emerytury lub renty, przez okres 50 lat od dnia zakończenia przez ubezpieczonego (pracownika) pracy.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że nawet w przypadku stwierdzenia braku oparcia działań Spółki i Przedsiębiorcy w przepisach o ochronie danych osobowych, GODO rozstrzygając sprawę nie mógłby uwzględnić wniosku Skarżącego. GODO nie ma bowiem uprawnień do nakładania kar za naruszenie przepisów o ochronie danych osobowych, jak również nie kieruje do organów ścigania zawiadomień o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na wniosek osób, których dane dotyczą. Możliwości realizacji przez GODO w postępowaniu administracyjnym żądań osoby, której dane dotyczą, ogranicza art. 18 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych, zgodnie z którym w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych Generalny Inspektor z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności: (pkt 1) usunięcie uchybień, (pkt 2) uzupełnienie, uaktualnienie, sprostowanie, udostępnienie lub nieudostępnienie danych osobowych, (pkt 3) zastosowanie dodatkowych środków zabezpieczających zgromadzone dane osobowe, (pkt 4) wstrzymanie przekazywania danych osobowych do państwa trzeciego, (pkt 5) zabezpieczenie danych lub przekazanie ich innym podmiotom, (pkt 6) usunięcie danych osobowych.

Podsumowując, w ocenie GIODO rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji administracyjnej z dnia 1 lipca 2011 r. jest prawidłowe i nie ma podstaw do jej uchylecia.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, w związku z art. 13 § 2 oraz art. 53 § 1 i 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 270), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (na adres: ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).